

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-09-000 184
Бањалука, 27.01.2010. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као председника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужилаца М. З1. М. З2. из Г., заступа их пуномоћник Ђ. К., адвокат из Г., Ул..... (канцел. бр.....- I спрат), против тужене РСс (за Министарство.....), заступа је ПРС – Сједиште замјеника у Б. Л., ради накнаде штете, одлучујући по ревизији тужилаца против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-08-001 450, на сједници одржаној дана 27.01.2010. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број 072-0-П-06-000 685 од 29.02.2008. године одбијен је тужбени захтјев тужилаца да му тужена на име накнаде штете за порушени објекат исплати 120.000,00 КМ са законском затезном каматом од 01.01.1997. године и на име изгубљене зараде, износ од 145.000,00 КМ са законском затезном каматом од 29.02.2008. године до исплате. Обавезани су да у року од 30 дана туженој накнаде трошкове поступка у износу од 3.325,00 КМ. Таква одлука је, како то произлази из образложења ове пресуде, резултат усвајања приговора тужене да је наступила застара предметног потраживања с обзиром на тврдњу тужилаца да је штетни догађај (са штетним последицама) услиједио 1995. године, а тужба поднесена дана 30.08.2001. године, дакле, након протеча рока од шест година рачунајући га од 19.06.1996. године т.ј. од дана доношења одлуке Народне скупштине Републике Српске о укидању ратног стања и стања непосредене ратне опасности („Службени гласник Републике Српске“ 15/96.), када су престале и несавладиве објективне околности које би тужиоца онемогућиле да покрене судски поступак за наплату тог потраживања.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 011-0-Гж-08-001 450 од 08.09.2008. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца против те првостепене пресуде, тако да је она у цјелини потврђена.

Благовременом ревизијом тужиоци оспоравају законитост те другостепене пресуде због побреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и због погрешне примјене материјалног права, предлажући

да се она преиначи тако да се тужбени захтјев усвоји у цјелини или да се укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Размотривши ревизију и побијану пресуду по одредбама члана 241. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 и 63/07, у даљем тексту: ЗПП), као и цјелокупне списе предметне правне ствари, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Ревизиони приговор да укидањем ратног стања и стања непосредне ратне опасности у РС нису престале несавладиве препреке да тужиоци судским путем остварују потраживање из овог спора позивом на општепознате чињенице – није основан. Исто тако је носиван приговор да нису могли да дођу у мјесто свог ранијег пребивалишта због порушених мостова према РС. Напротив, општепозната је чињеница да су већ почетком 1996. године у РС долазила расељена и избјегла лица без опасности за личну безбједност. Указивање на повреду Европске конвенције о људским правима и протокола уз ту конвенцију, као и права из Анекса 7 Дејтонског мировног споразума и с тим у вези тврдња да постоји дискриминација према тужиоцима, не стоји. Наиме, тужбени захтјев у овој правној ствари одбијен је као неоснован на основу одредаба члана 376. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78, 39/85 57/89 и „Службени гласник Републике Српске“, број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04 – у даљем тексту: ЗОО), који је важио и прије ратних дешавања на овим просторима. А ту нема ничег дискриминаторског, јер се те и друге одредбе тога закона примјењују на једнак начин према свим онима који се налазе у битно истовјетној правној ситуацији.

При свему томе овај суд запажа да је предметни објекат био монтажне конструкције и привремени са роком важења од 5 година, како то произлази из рјешења о одобрењу за његову изградњу Општинског секретеријата за послове управе општине Б.Г. број 05/2-361-198 од 30.04.1991.године, гдје стоји да се он „има сматрати строгим провизоријем“ који се по истеку датог рока „или на сваки захтјев надлежног општинског органа управе има порушити односно уклонити без права на накнаду, а простор очистити и уредити према условима датим у рјешењу о уклањању објекта“.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози из члана 240. став 1. тачке 1. и 2. ЗПП због којих је ревизија изјављена. Такође налази да у проведеном поступку није било недостатака који би се односили на страначку способност и заступање странака у овом спору, па се отуда ревизија тужилаца одбија као неоснована на основу члана 248. тога закона.

Предсједник вијећа
Петар Бајић